

Qua-li-tat!

Des de l'any 1994, Barcelona acull el Miniput, una mostra de televisió de qualitat que exemplifica que no tot està perdut i que, arreu del món, hi ha productes audiovisuals que continuen sorprenent i mantenint intacta la vocació innovadora, educativa i de servei públic.

La provocació no és, només, territori de la premsa rosa i els "realities", també es posa al servei de les bones causes: les que volen informar de realitats que ens queden lluny, espacialment i mentalment parlant. N'és un exemple "Sunny Side of Sex Uganda", un documental holandès que aporta una nova perspectiva sobre la sexualitat, la que es viu a Uganda, a on existeix la figura de la "sex aunt", una tieta que imparteix educació sexual. O "Dignitas", una producció suïssa que explica la realitat d'un país a on és permès "el turisme de la mort", ja que existeix la legalitat de la mort assistida. O "Basta", una producció belga apadrinada per Jordi Evolé que posa de manifest les estafes de la vida real, com per exemple, els concursos telefònics televisius. Això sí, amb un punt humorístic. En definitiva, en gèneres i formats diferents, la paraula clau es repeteix i sobresurt: qualitat. Qua-li-tat.

Quan una hi pensa, s'adona que, en realitat, és aquesta la paraula, en majúscules. La paraula que hauriem d'imposar i exigir a la nostra vida. Qualitat. Qualitat en allò que fem, en l'amistat que donem i rebem, en l'amor que necessitem i regalem i en els somnis que imaginem i que, creiem, que no podem aconseguir. Hem d'imposar qualitat. No donar res ni acceptar res per sota de... Fer valer a cada cosa el seu preu just.

Quan vénen festes, normalment tots fem un balanç de l'any que deixem enrere i comencem a pensar en els projectes i il·lusions que dipositem en l'any vinent. És un clàssic. Fem llista de nous propòsits i ens lamentem dels errors i decepcions que ens han portat el 2012. Recordem la nit de cap d'any del 2011-2012. Aleshores teníem clar que el 2012 seria el nostre any, que brillaríem com mai i que la vida ens tornaria tot el que mereixem. I bé, el 2012 ja ha arribat i gairebé ha passat, i quan l'acabem ens sembla poc i tornem a repetir el mateix ritual. Canalitzem tota la nostra energia a pensar que el 2013 serà el nostre any. Quan, en el fons, el que hauríem d'haver après ja és que no hi ha anys més perfectes que d'altres, sinó anys imperfectament màgics. No hauríem d'estar tan preocupats a comptar els dies que passen, sinó a fer que els nostres dies comptin. I prou. Simple.

Per això, aprofitant que avui parlem de qualitat i que aquesta és la meva última columna de l'any, vull desitjar-vos per l'any vinent coses amb segell de qualitat: somriures que us facin sortir arrugues i rialles que us facin agafar mal de panxa, converses que us allarguin les nits, i diumenges que es difuminin amb dilluns. Existències que s'oblidin més enllà d'aquell petó, refredats d'hivern després de perdre's sota la pluja, crispates i pel·lícules de divendres a la nit, trobades i pèrdues de les quals aprendre i desaprendre, tardes d'estiu de sorra, sal i sol, bona música i dansa, vertical i horitzontal. Una invasió de sorpreses que us espeteguïn com els "peta-zetas", secrets a cau d'orella i passejades plenes de poesia. Salut, amistat, feina i amor incondicional cap als altres i per un mateix. I, és clar, tot de qualitat.

Passeu unes bones festes. Creieu-me, seran úniques; no tenen pensat tornar.